

DEŇÍK
UŠTVAŇÉ
MATKY

Román

Suzy K. Quinn

AL
press

edice
KIOKAN

edice
KIOKAN

DEŇÍK UŠTVAŇÉ MATKY

Suzy K. Quinn

edice
KLOKAN

Copyright © 2016 by Suzy K. Quinn
Translation © Jana Vlčková, 2018
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE BAD MOTHER'S DIARY
přeložila Jana Vlčková
Redakční úprava Otilie Grezlová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2018
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7543-701-3

Předmluva

Páni!

Vybrali jste si moji knížku! Což přinejmenším svědčí o tom, že se povedla obálka...

Pořád nemůžu uvěřit, kolik lidí čte moje příběhy.

Strašně mě to zavazuje. Pokaždé a každý den.

Píšu přívětivé příběhy, které vám dovolí uniknout do romantického světa lásky a smíchu. Doufám, že vám tahle kniha vykouzlí úsměv na tváři, pohladí vás po duši a přinese kousek štěstí.

Mockrát vám děkuji, že se pouštíte do čtení. Na shledanou na konci!

Srdečně zdraví Suzy

Pátek 1. ledna
Nový rok

Po PŘÍŠERNÉ hádce s Nickem jsem skončila u našich.

ZUŘÍM!

Požádala jsem ho, aby pohlídal Daisy, protože musím skočit do supermarketu. (Kdykoliv malou vezmu s sebou, nechávám se zlákat nabídkami typu „kupte dva a zaplatte jeden“ a nazdařbůh nabagruju spoustu zbytečností, jako jsou například linecká kolečka plněná džemem.)

Po návratu domů jsem Nicka přistihla, jak paří na počítači hry a vedle sebe má naskládáno DESET prázdných plechovek od piva.

DESET PLECHOVEK! Za DVĚ hodiny!

Vytočilo mě to.

„Hodně snesu,“ zadrmolil ztěžklým jazykem. „Kdybych byl vožralej, tak bych tenhle level v životě nedal.“ Požadovala jsem, aby přešel po rovné čáře, a on sebou sekl.

Zrovna když jsem na Nicka ječela, vpustila se do bytu jeho máma.

Podívala se, jak se její synáček válí po podlaze, a zašveholila: „Sedni si pořádně, miláčku.“ Nato se zeptala, proč dělám takový kravál.

Odověděla jsem, že se Nick ztřískal, když měl hlídat Daisy.

„Aha,“ povzdechla si Helen. „Takže za všechno může *Nick*. Uvědom si, Juliette, že celý den *dřel* jako mezek. Není divu, že se po práci *potřebuje* odreagovat.“

Dřel jako mezek! Jediné, co můj přítel za celý den udělal, bylo, že si přečetl dvoustránkový scénář internetové reklamy na poker.

„Až budu potřebovat recept na spokojené manželství od rozvedené ženské, dám ti vědět,“ oznámila jsem Helen.

Potom jsem ještě chvíli vřískala na Nicka, sbalila jsem si tašku a prohlásila, že odcházím s Daisy k rodičům.

Chtěla jsem odejít středem, jak mají silné důstojné ženy ve zvyku, jenže pak jsem se musela vrátit pro Daisyinu oblíbenou růžovou deku, medvídka, stínítko s přísavkami, čisté plenky a nakonec pro svítícího uspávacího medvídka.

Sobota 2. ledna

Právě volal Nick a prosil za odpuštění.

„Potřebuju tě, Julčo, potřebuju svoji holčičku. Jsem bez tebe úplně ztracený.“

Ale já ho nehodlám litovat. Musí se sebrat. Už mám dost těch jeho kocovin. Ztřískat se, když hlídá dítě...

Ráno jsem se u našich zvážila na staré váze ze sedmdesátek, protože tyhle kousky bývají laskavější než moderní digitály.

Mám o DVANÁCT KILO víc než před těhotenstvím.

A to na váze stojím nahá a *po* návštěvě toalety.

Néééé!

Neděle 3. ledna

Potíž je, že od současné matky se očekává:

- Že bude štíhlá (štíhlejší), upravená a moderně oblečená. Přes rameno jí bude viset hezká značková taška na dětské propriety, potíštěná roztomilými lesními zvířátky.
- Bude mít dokonale zařízený byt (pomůže IKEA), zaměřený na dětsky přívětivé detaily, jako je magnetická tabule na čarání, připevněná na ledniče, a robotické hračky, které momentálně nejvíc frčí.
- Stane se přírodní bioženou, která za žádných okolností nepoužívá plastové nádoby plné chemikálií, nakupuje výhradně na farmářských trzích, kojí, rodí bez tisících prostředků proti bolesti a tak dál. ALE současně...
- Pomocí superčisticího chemického spreje udržuje vzorně naleštěnou domácnost včetně podlah a desetkrát denně si myje ruce.

Tohle všechno zvládne, a navíc se jí daří vyjít z domu bez záhadných bílých fleků po celém těle.

Jak to ty ženské dělají?

Nick mi celý den volal a posílal esemesky. Sliboval, že už se nikdy nenapije. Prosil, ať mu pošlu fotky Daisy.

Vypadá to na nový začátek.

Pondělí 4. ledna

Dneska mě navštívila Laura a navrhla, že spolu začneme trénovat na maraton.

A já jako blbec souhlasila.

Běžet vedle mojí krásné, sportovně založené starší sestry... není nejlepší nápad. Zejména s tím mým obrovským, tlustým posttěhotenským zadkem.

Vypadá to, jako když neohrabaná kráva funí za dlouhonohým dostihovým koněm s lesknoucí se hřívou.

Skončilo to tím, že jsme klusaly lesem kolem železniční trati. Byla taková tma, že se mi Laura dočista ztratila.

Zrovna když jsem proklínala „hnusnej jogging“, uviděla jsem stín, který vypadal jako psí hovínko.

Dostala jsem smyk a skončila jsem v ledové louži.

Vtom si na mě někdo posvítíl mobilem. A přísně se zeptal: „Co tu děláš? Sama?“

Byl to Alex Dalton v apartním černém běžeckém oblečku.

„Nejsem tu sama,“ bránila jsem se. „Jsem tu s Laurou.“

„Kde je?“ Alex mi pomohl vstát.

Odpověděla jsem, že mi utekla.

Prohlásil, že mě k ní doprovodí. „Je tu tma jako v pytli a ty jsi tu sama. Podej mi ruku.“

Skončila jsem zavěšená do jeho zjizvené paže. Kdysi se ošklivě popálil.

„Nebolí to, že ne?“ vyzvíдалa jsem plaše.

„Ne. Bolet to přestalo před mnoha lety.“

Zeptala jsem se, jestli ho běhání baví. Odpověděl, že ano, a dodal: „Málokdy si mě nikdo nevšímá, což se mi při jo-

ggingu kupodivu daří. Když běhám, nikoho nezajímám. Je ze mě úplně obyčejný člověk.“

„Když chceš splynout s davem, tak proč jezdiš tím stříbrným rolls roycem?“

„Abych projevila svoji osobnost.“

„Nemyslím, že by si tě někdo s někým spletl,“ smála jsem se.

„Někteří lidé ano,“ oponoval Alex. „Pletou si mě s otcem.“

„Ale dneska tu fáro nemáš?“

Věnoval mi pokřivený úsměv. „Ne, dneska ne. Nikdy jsem tě běhat neviděl.“

Přiznala jsem, že jsem natolik pitomá, abych se zapsala na Zimní maraton.

Přesněji řečeno, moje kamarádka Sadie mě k tomu dotlačila, když jsem byla těhotná a cpala jsem se dortem.

„Začala jsi s tréninkem brzy,“ poznamenal Alex. „Maraton se běží až za jedenáct měsíců.“

Odpověděla jsem, že potřebuju doladit fyzičku, a to všemi dostupnými způsoby.

Alex se jen tak mimochodem zmínil, že i on letos poběží Zimní maraton, jako by to byla ta nejběžnější věc na světě, a ne krutá fyzická výzva.

Svěřila jsem se mu s předtuchou, že závod nedokončím.

„Tohle je špatný přístup, Juliette,“ zpražil mě. „Jak můžeš počítat s nezdarem, když jsi ani nevyběhla?“

Odpověděla jsem, že jsem především realista a nevsadil by si na mě ani vlastní přítel.

„Prokristapána! Hlavně neposlouchej perly moudrosti Nicka Spencera!“ zvolal Alex. „Maraton zvládne každý, samozřejmě za předpokladu, že bude trénovat. Je to víc o psychice než o fyzice.“

Řekla jsem mu, že Nicka málokdy poslouchám, ale při vzácných příležitostech může mít otec mé dcery pravdu.

„Nesmysl,“ odbyl mě Alex. „Dovol mi tě trénovat a dokážeme mu, že se plete.“

Odpověděla jsem, že nemá význam ztrácet se mnou čas. Budu mít zatracené štěstí, když se doplácám k Tower Bridge.

Zahlédla jsem před sebou Lauru a Alex poznamenal: „Doufám, že se o víkendu uvidíme na plese.“

Dočista mě tím zaskočil, protože tradiční ples Daltonových se měl konat na Nový rok. Myslela jsem, že ho zrušili. Alex mi vysvětlil, že ho letos uspořádali později, protože jeho matka Catrina Daltonová je pořád v Itálii, kde pátrá po speciálním druhu mramoru.

My sestry Duffyovy jsme si tenhle bál nenechaly nikdy ujít. Účastníme se ho od chvíle, kdy se z nás staly slečny. Slíbila jsem, že přijdeme zas – za předpokladu, že se máma postará o Daisy.

„Tak nashle v sobotu!“ rozloučil se Alex a zmizel v lese. Vysoký, atletický, urostlý.

„To byl Alex Dalton?“ vyzvídala Laura, když jsem k ní do-pajdala. „Zmínil se o Zachovi?“

Óóó! Tady se něco děje. Vždycky jsem chovala podezření, že Zach Dalton má pro Lauru slabost.

Úterý 5. ledna

Rozhodla jsem se dát Nickovi další šanci.

Ráno jsem nasedla do vlaku a on na mě čekal na nádraží. Jako za starých časů. Dlouho jsme se objímali a on se mi svě-řil, jak mizerně se cítil.

„Ale to mě neomlouvá,“ kál se. „Pokusím se polepšit. PO-LEPŠÍM SE!“

A pak mě požádal o ruku.

Prolévala jsem slzy štěstí, které chutnaly tak nějak podráž-děně. Jsme spolu tolik let a on se KONEČNĚ vymáčkne po velké hádce, když mám po dítěti o dvanáct kilo víc a břicho vytahané jako kus hadru.

Středa 6. ledna

Zpátky v Londýně.

Je příjemné moci si koupit čerstvý croissant dvacet čtyři ho-din denně. Není příjemné vidět Helen.

Byt je malý. Jsem v něm já, Nick a Daisy plus všechny miminkovské propriety, ve kterých se pomalu topíme. Když vidím Helen, jak sedí u barového pultíku a našpulenými rty usrkává kávu, skoro nemůžu dýchat.

Čtvrtek 7. ledna

Nick Daltonův ples nestihne. Nahoře na severu dostal roli metaře v Coronation Street.

Řekne jenom jednu větu: „Takhle to dopadne, když se přeceš kuřecím nákypem.“

Pochopitelně mám radost, že tenhle štek dostal, ale poslední dobou se mi zdá, že když ho potřebuju, pravidelně mizí někam pryč.

Kdykoliv má Daisy teplotu nebo se probudí pětkrát za noc, Nick je v Manchesteru.

Odpoledne jsem zasvětila děkovným dopisům za vánoční dárky. Jako že od Daisy. Chtěla jsem být originální a rozhodla jsem se svoji dceru vyfotografovat s každým prezentem, který dostala. Pak usnula a všechno najednou vypadalo poněkud divně.

Vtom se bez varování objevila Nickova máma a zeptala se, proč jsem sakra naaranžovala kolem spícího dítěte sadu kosmetiky.

„Helen,“ zhluboka jsem se nadechla, „nemohla bys pro jednou zaklepat?“

Ale asi mě špatně slyšela, protože odpověděla: „Tak jo. Dám si kávu bez kofeinu.“

Pátek 8. ledna

Dnes jsem se v rámci přípravy na zítřejší ples pokusila o debordelizaci koupelny.

Od Daisyina narození se neparádím, proto mě mírně děsilo, co možná najdu, až s úklidem začnu. Směle do toho!

Rozdělila jsem koupelnu na část před a po těhotenství.

Před těhotenstvím – tram-ta-dadá! Řasenka, neonové oční stíny, lak na nehty se třpytkami, ovocná pletová maska, voskové depilační pásky, kosmetické tampony a další nezbytnosti.

Po těhotenství – menstruační vložky schopné pojmout vanu vody, vaginální tělíška na posílení pánevního dna, krém na strie, čípky, velký pásek na suchý zip, který měl pomoci stáhnout moje břišní svaly, a nemocniční spodáry, vyrobené z pružného úpletu.

Jak může něco tak přirozeného jako těhotenství a porod tak strašně moc poznamenat vaše tělo?

Sobota 9. ledna

Jsem tak utahaná, že nemám nejmenší chuť se parádit. Daisy v noci spala všehovšudy tři hodiny. Sotva mám sílu se osprchovat.

Neděle 10. ledna

Daltonův ples byl příšerný. Prostě příšerný.

Po novepečených matkách by se nemělo chtít, aby se ukazovaly na veřejnosti, zejména ne na nóbl místech, která vyžadují elegantní šaty bez fleků a vytrhané obočí.

Neustále jsem se prohlížela ve všudypřítomných zrcadlech a vyčítala jsem si, že jsem se víc nenalíčila.

Mám pleť jako typická Angličanka (to znamená, že jsem bledá a na slunci se okamžitě spálím). Za běžných okolností vypadá dobře, ale právě teď by snesla trochu barvy.

Moje vlasy (o kterých se můj kadeřník zdvořile vyjadřuje jako o „ne úplně blond a ne úplně hnědé“) by taky ocenily víc pozornosti. Melír jsem si nedala věky, kadeře mi dosahují někam pod lopatky a zoufale by potřebovaly zastříhnout.

Do žádných starých společenských šatů jsem se nenarvala, proto jsem si oblékla letní mateřské a doplnila je silonkami a rádooby elegantním šálem.

Skončila jsem dvě místa od Alexe Daltona, který vypadal, jako by právě nafotil reklamní kampaň pro Gucciho – dokonale oholený, elegantní, dobře padnoucí černý oblek a ležérně učesané tmavé vlasy.

Zeptala jsem se ho, jak vzkvétá jeho hotelová říše, a on se na oplátku otázel, jak mi jde běhání.

„Mizerně,“ přiznala jsem. „Nechápu, jak někdo může uběhnout čtyřicet kilometrů.“

„Maraton měří čtyřicet dva kilometrů a sto devadesát pět metrů,“ upřesnil.

Navrhla jsem mu, že by mě mohl nést na ramenou.

„Poslouchej, Juliette,“ nechal se slyšet Alex. „Na Nicholase Spencera se vybodni. S tím tréninkem to myslím vážně. Tenhle týden jsem v Londýně. Pořád bydlíš u Helen Jolly Piggottové?“

Musela jsem přiznat, že ano. Nick a já stále žijeme v bytě jeho matky. Ta si jej pořídila jako dočasné útočiště, které využívá při svých častých služebních cestách. Dá se v něm přespát a ohřát si jídlo v mikrovlnce, ale pro potřeby rodiny s malým dítětem se vážně nehodí.

Chci tím říct, že s *Helen* tam nebydlíme, to je snad jasné. To bych nesnesla. Ale často se u nás zastaví.

Když jsem se o něco později vrátila z toalety, opírala se o Alexovo rameno Catrina Daltonová, na hlavě bezchybný francouzský uzel vyčesaný z bílých vlasů, na každém prstu jiskřil brilantový prsten.

Šeptala cosi o „holkách Sheily Duffové“ a radila: „Na tvém místě bych se jim vyhýbala.“

Doufejme, že se Zach a Laura vezmou, a Catrina Daltonová nás vyfasuje za příbuzné.

Včetně mámy a Brandi.

Ha ha ha!

Zatímco jsem byla u baru, začala příšerná charitativní aukce.

Role moderátora se ujal Doug Cockett (místní kšeftař a spířar s červeným frňákem). Vlastní Cockett Fitness, ale je tlustší než většina hráčů šipek.

Doug zahřímal něco o tom, jaká je pro něho čest zúčastnit se dalšího z Daltonových charitativních plesů, a zeptal se Alexe a Zacha, jestli si přihodí na některou z „krásných dam“.

Zach odpověděl, že zajisté, a podíval se na Lauru.

Alex vklouzl rukama do kapes a prohlásil: „Ani náhodou, Dougu. Kupovat si ženské není můj styl.“

Zvedl se a chystal se odejít. Catrina ho popadla za rukáv a zašveholila: „Ale no tak... Vždyť je to jenom legrace.“

„Mně to vtípné nepříjde,“ odpověděl a odkráčel.

Někteří mladíci nabízeli svá rozhiňaná děvčata a Zach doprovodil Lauru přímo na pódium.

Laura byla za hvězdu a jenom zářila. Dlouhé lesklé blond vlasy. Pouzdrové šaty z růžového hedvábí v délce do půli kolen. Zajímalo by mě, po kom podědila tak skvělý vkus jako dcera matky, která za formální oblečení považuje černou lykru.

Brandi samozřejmě hupsla na pódium, aniž by ji o to někdo požádal. Její šaty vypadaly, jako by se napřed srazily v pračce a potom se vyválely ve třpytkách.

Moje mladší sestřička je přírodní blondýna, ale to jí nestačí, proto si dává platinový melír a vlasy si tupíruje, aby to vypadalo, že jich má třikrát tolik.

TOLIK se podobá mámě! Je hlučná. Ráda se napije. Ráda se s muži hádá a vítězí.

Chtěla jsem se v tichosti vytratit, ale Doug byl rychlejší.

„JULIETTE DUFFYOVÁ! KAM SI MYSLÍTE, ŽE JDETE?“

Odpověděla jsem, že se aukce letos nezúčastním, protože tu není Nick.

Ale Doug se nade mnou neslitoval. Místo toho přiměl celý sál skandovat: „Juliette! Juliette! Juliette!“

Tak jsem šla na pódium.

Měla jsem na sobě obrovské letní mateřské šaty doplněné zimními punčochami. Oteklé kotníky mi nedovolily vzít si vysoké podpatky, proto jsem se spokojila s hnědými stěvící, které byly *trošku* od bláta.

Tváře jsem měla rudé, krepaté vlasy odrostlé a cítila jsem, že nestojím ani za pětku. Moje cena klesla o hodně níž.

Skončila jsem mezi Kate Thompsonovou, profesionální tenistkou, a Laurou, které se na škole neřeklo jinak než „Princezna Krasomila“.

Brandi si na konci řady bez skrupulí načechrávala vlasy.

Jako obvykle se nejvíc přihazovalo na Lauru. A ta se jako obvykle tvářila udiveně.

Zach přebil všechny nabídky příhozem čtyř stovek. „Ale cenu má mnohem větší!“ zahalekal. Následoval hlasitý aplaus.

Ani Brandi si nevedla špatně. Její přítel se trumfoval s klukem, se kterým se kdysi vyspala. Skončila na úctyhodné částce sto padesáti liber.

Když jsem přišla na řadu já, Doug mě objal upocenou pacou kolem ramen a zahlásil: „Tady Juliette není ve své obvyklé formě, protože má doma malé dítě. Její partner nemohl dnes večer přijít. Přece ji v tom nenecháte? Tahle stará kočka má ještě jiskru. Nemám pravdu, pánové?“

Nato se zeptal, za jak dlouho se stanu ctihodnou vdanou paní.

„Brzy!“ vynutila jsem ze sebe křečovitý úsměv.

Nakonec se nade mnou slitovali tři stařečkové a statečně si na mě přihodili.

Bože, ještě že mám Nicka! Vážně mám kliku.

Pondělí 11. ledna

Dnes Helen přikvačila hodně brzy.

Byli jsme ještě v posteli.

Nick zastrčil hlavu pod polštář a předstíral, že spí, proto jsem s ní musela komunikovat já.

„Juliette,“ spustila. „Jak bylo na Daltonově plese, drahá? Já jít nemohla – musela jsem pracovat.“

Okamžitě jsem věděla, že je něco špatně. „Drahá“ mi nikdy neříká.

Provrtávala mě modrýma očima šilence a kvákala něco o „znepokojivém průběhu aukce“. Vadilo jí, že Zachary přihodil velkou částku na moji sestru Lauru.

„No a co?“ opáčila jsem drze.

„*Pardon*,“ kála se Helen a zavřela oči, jako by měla migrénu.

Potom mě vyslychala ohledně Laury a Zacha – jestli spolu chodí a jak moc je to mezi nimi vážné.

Řekla jsem, že jí do toho nic není.

Vypadá to, že si někteří lidé pouštějí pusu na špacír. Domnívají se, že Laura není pro Zacha vhodnou partií.

„Vzhledem k jejímu původu,“ upřesnila Helen.

Připomněla jsem jí, že pocházím ze stejné rodiny. S Laurou jsme vyrostly v pěkném velkém venkovském domě a nic nám nechybělo.

Pravda, půlka toho domu byla hospoda – ale na úrovni. Zmiňují se o ní ve všech turistických průvodcích.

Nato Helen zašeptala: „Ale tvoje mladší sestra otěhotněla jako nezletilá...“

Nakonec z ní vypadlo, že jí včera telefonovala Catrina Daltonová. Neměla jsem ponětí, že se přátelí. Ukázalo se, že společně organizují jakousi charitativní akci zaměřenou na kabelky.

Catrina byla „bez sebe“. Obává se, aby si „chudák Zachary nenaběhl“. Podle ní by se měl usadit s někým „rozumným“.

Cha!

Laura je ten nejrozumnější člověk, jakého znám. Zapisuje si veškeré svoje výdaje, má tři různé spořicí účty a studuje magisterský obor.

Oznámila jsem Helen, že mě naopak těší, že ti dva v sobě našli zalíbení. Nikdy bych se mezi ně nemontovala a neměl by to dělat ani nikdo jiný.

„Tobě to nevadí? Je ti jedno, že tvoji sestru pomlouvají?“ podivila se Helen.

Odověděla jsem, že o naší rodině se drbalo vždycky. Kdo má mámu jako my, záhy si na zlé jazyky zvykne.

„Měla bys ji aspoň varovat,“ nabádala mě Helen. „Catrina Daltonová *neskáče nadšením*. Jak může jejich vztah vydržet, když mu tchyně nefandí?“

Podotkla jsem, že ani Helen mě zpočátku neměla ráda.

„Hmm... ano,“ přiznala. „Ale pak se stala ta nehoda, takže...“

Někdy Helen zachází příliš daleko.

„Už NIKDY nemluv o Daisy jako o nehodě!“

„Má pravdu, mami!“ křikl Nick z ložnice. „Tohle bylo přes čáru.“

Helen se zatvářila ublíženě. „Chtěla jsem tím říct, že s některými věcmi se člověk musí zkrátka smířit.“

„Z čehož vyplývá, že se Catrina Daltonová časem smíří s Laurou,“ odsekla jsem. „Mohla dopadnout daleko hůř. Laura je krásná, hodná a na úrovni.“

Helen našpulila pusy, což dělá vždycky, když je doopravdy naštvaná.

Vyštěkla, že se Catrina „vyjádřila VELICE jasně“. Potom odešla. Na rozloučenou si neodpustila poznámku, že pro mě prakticky naplánovala svatbu a nedočkala se žádného vděku.

Zařvala jsem za ní, aby mi přestala nosit směšné výstřižky z *Vogue*, protože jestli o něco nestojím, tak jsou to tyrkysové svatební šaty a boxery v podobě prstýnků.

Jakmile za ní zapadly dveře, Nick se vyplížil z ložnice a zeptal se, jestli v ledničce zůstala nějaká cola.

Je těžké brát ho vážně, když mu vlasy trčí do všech stran jako rozčepýřenému káčátku.

Vyprávěla jsem mu o plese i o tom, jak Catrina Daltonová šeptem pomlouvala „holky Sheily Duffyové“.

O Alexově nabídce, že mě bude trénovat, jsem mu neřekla.

„Daltonovi jsou debilové non plus ultra,“ konstatoval Nick. „Daisy ještě spí.“

Zeptala jsem se, jestli zkontroloval, jak dýchá.

Protočil oči ke stropu. „*Jistě*. Pojd' sem.“

Potom mě políbil – jako za starých časů.

Úplně jsem zapomněla, jak báječně líbá.

„Pořád tě žeru, Julčo,“ zašeptal. „I když jsi po dítěti přibrala.“

Naštvaně jsem ho praštila pěstí do paže, ale on se jenom smál.

Byl TVRDÝ jako skála.

Netrvalo dlouho a milovali jsme se. V tu chvíli jsem si uvědomila, jak moc mi chyběl. Líbilo se mi mít ho blízko. Má-

lem mě zatloukl do pohovky, jak do mě bušil. Doopravdy si to užíval. Obrovská změna oproti nedávným dnům, kdy nám dvěma to zrovna neklapalo.

Určitě bych se udělala hodně rychle – jenže on mě předběhl. Zasténal a svezl se na mě.

Obvykle slastně zasténá „Julčo!“, ale tentokrát zamumlal něco jiného. Nejsem si jistá co.

Potom mě otočil, vložil mi ruku mezi nohy a pomohl mi dosáhnout vyvrcholení.

Leželi jsme na pohovce a objímali se.

Byl to hezký pocit, ale já jsem se snažila vzpomenout si, co přesně zadrmočil.

Moje jméno to určitě nebylo.

Úterý 12. ledna

Nick by mě nepodvedl. *Prostě ne!* Ano, v minulosti ženské proháněl, ale teď spolu máme dítě.

Měla bych mít dost rozumu, abych si nedomyšlela něco, co není, obzvlášť když jsem utahaná a chronicky nevyspalá.

Začínám být paranoidní.

Středa 13. ledna

Brnkla jsem Lauře, abych s ní probrala nadcházející svatbu.

Byla trochu roztržitá, protože se chystala na rande se Zachem. Bere ji na člun a poplují po Temži.

Cinkla jsem alespoň Althee, ale ta mě zpražila, že svatba je buržoazní přežitek.

„Vždyť jsi *vdaná!*“ připomněla jsem jí.

„Šlo mi jenom o ten mejdan.“

Svěřila jsem se jí, že jsme se včera s Nickem milovali a on pak zamumlal něco divného.

„Chlapi jsou vždycky divný, když dojde na sex,“ prohlásila. „Copak normální mužskej dokáže čumět na porno? Třeba proto je Nick teď takovej kokot. Málo pícháte.“

Což bude nejspíš pravda.

Přinutila jsem se jít si zaběhat, přestože byla zima jako v morně. Předsevzala jsem si, že budu hodinu v kuse klusat, ale po padesáti minutách mi bylo tak zle, že jsem se opřela o kolena a funěla. Hrozilo, že se pozvracím. Deset minut jsem kráčela. Další tři jsem běžela. Zase jsem zpomalila. Poslední metry k bytu jsem zasvětila joggingu pro případ, že by se Nickova máma dívala z okna.

Celé moje tělo se třásl, když jsem běžela, včetně bochánků mezi mýma nohama (to je mi novinka!).

Myslím, že s běháním se má začínat pomalu. Nemá význam se přepínat a koledovat si o zranění.

Jde to i opatrně.

Čtvrtek 14. ledna

Večer se u nás zastavil Alex. Chtěl, abychom si šli spolu zaběhat. Udivilo mě, když jsem v domácím telefonu zaslechla jeho hlas. Přece jsme se na ničem nedomluvili? Na cvičení jsem nebyla rozhodně připravená. Právě jsem spořádala talíř kuřecí kormy s rýží a několika indickými plackami papadam. Dorazila jsem se kvasnicovým chlebem a půlkou kelímku karamelové zmrzliny. Ale copak jsem ho mohla odmítnout, když stál za dveřmi?

Nick očividně žárlil, ale podařilo se mu zachovat si tvář a já mohla Alexe pustit do bytu.

Styděla jsem se, protože můj sportovní úbor sestává z plan-davých šedých tepláků sloní velikosti, pokrytých záhadnými bílými fleky, které odolávají veškerým pokusům o vyprání. (Kde se všechen ten bílý humus bere? Dokud jsem neporodila, nikdy se na mně nevyskytl. Jsou to sliny? Jestli ano, tak jak se mi dostávají na nohy?)

Při oblékání jsem si pomyslela: Tohle bude učiněná noční můra. Alex je sportovec každým coulem. Nebudu mu stačit.

Ukázalo se, že Alex je velmi ohleduplný, a klus jsme střídali s chůzí.

Zpočátku jsme skoro nemluvili – v mém případě proto, že jsem se zadýchávala. Po chvíli jsem se vzpamatovala.

Zeptala jsem se Alexe na jeho rodinu a hotelový byznys. Potom jsem se zeptala na rodinné sídlo Daltonových, a jestli je pravda, že ho prodávají.

Poradil mi, abych neposlouchala drby.

„Napadlo mě, že se k tomu domu vážou špatné vzpomínky,“ hlesla jsem.

„Na požár si skoro ani nevzpomenu,“ zabručel. „Odmítám se tím dál zabývat.“

„Jemima za tebou často jezdí,“ poznamenala jsem. „Líbí se jí Great Oakley?“

Jemima je Alexova a Zachova (velmi) malá sestřička. Catrina Daltonová měla aférku s dvacetiletým (a něco) manekýnem, který předváděl spodní prádlo, a Jemima je jejím výsledkem.

Je jí sedm, ale už nosí šaty od špičkových návrhářů a dělá modelku značce Gap. Je to ta nejsladší holčička, jakou si umíte představit – za všech okolností zdvořilá a vzorně vychovaná. Což je skutečně obdivuhodné vzhledem k tomu, jak nemožnou má matku.

Přes týden Jemima pobývá v soukromé internátní škole v Londýně, ale víkendy a prázdniny tráví doma.

„Na venkově se jí líbí,“ odpověděl Alex. „Stejně jako mně, když jsem byl malý.“

To mě překvapilo. Jako dítě se nikdy nezdál šťastný.

Zach býval odjakživa veselý a rád skotačil, zatímco Alex působil mnohem vážněji. Ne že by se uzavíral do sebe, ale udržoval si odstup. Lidi si ho radši nevsímalí.

Podle mě je to tím, že on a Zach mají každý jiného otce.

„I Zachovi se tam líbí?“ vyzvídala jsem.

„Ano,“ přikývl Alex. „Ale sídlo mu už nepatří. Před pár lety jsem ho vyplatil.“

Zajímalo mě, proč tam potom pořád pobývá.

„Jezdí si tam jako do hotelu,“ přiznal s kyselým úsměvem Alex. „Asi je to tím, že je Dalton. Ale já jsem rád, že tam

každý z rodiny pobývá, kdykoliv potřebuje. Největší radost mám z Jemimy. Vždycky to bude její domov.“

„Copak není doma u své matky? V Londýně?“ nevydržela jsem.

„Lépe se cítí v Great Oakley se Zachem a se mnou. Což určitě nemusím blíže vysvětlovat.“

Zeptala jsem se, jak si Jemima vede v soukromé škole. Napadlo mě, že si musí připadat osamělá, když nežije se svojí rodinou.

„Učí se být nezávislá,“ vysvětlil mi Alex. „Stejně jako kdysi Zach a já. Dětství není jenom o legraci.“

Alex a Zach studovali na Windsor College, kde si měli osvojit sebevědomí, vytrvalost, toleranci a soudržnost.

My, sestry Duffyovy, jsme chodily na základku v Oakley, kde jsme se naučily tolerovat žvýkačku nalepenou pod deskami stolů a rozmačkané moučné brambory.

„Ty sis na internátě nepřipadal osamělý?“ nedala jsem mu pokoj.

Alex se zatvářil velmi vážně a přiznal: „Někdy ano. Ale prospělo mi to.“

Před domem jsme se rozloučili. Alex si založil ruce na prsou a zamračil se. „Měj se, Juliette! Ukážu se zase příští týden.“

A odklusal.

Nick byl mrzutý. Zeptal se mě, jak „nažehlený pan Dalton“ dokáže běhat „se zlatou lžičkou vraženou mezi půlkami“.

Pátek 15. ledna

Dneska se u mě cestou na vlak zastavila Sadie, aby se mnou probrala, co si při maratonu oblékneme na sebe.

Pěkně ji naštvalo, že chodím běhat bez ní – zejména když zjistila, že ji vystřídal Alex Dalton.

„Přece víš, že Catrina vede modelingovou agenturu,“ zasténala. „Kdybych chodila s Alexem nebo se Zachem... Páni! Moje fotky by se objevily na stránkách *Evening Standard*.“

Nebyla jsem ochotná nechat se od Sadie citově vydírat. Několikrát se na mě místo tréninku vykašlala, tak teď ode mě nemůže očekávat, že jí na poslední chvíli zatelefonuju.

Děsně jí to slušelo. Ostatně jako vždycky. Má nádherný, věčně rozzářený obličej a postavu, které sluší úplně všechno.

Ovšem podle Nicka má ksicht jako lívanec.

Zatímco jsme se převlékaly, troufla jsem si zeptat se kamarádky, kolikrát by podle ní měl pár mít sex.

„Snížím se k tomu pokaždé, když mi chlap chce něco koupit!“ chechtala se vlastnímu povedenému vtípku. Až na to, že v případě Sadie je to vtíp jenom napůl.

Vyzvídala, jak často se s Nickem milujeme.

Přiznala jsem, že moc často ne.

„Vždycky jsem si myslela, že bude v posteli divný,“ přiznala Sadie. „Připadá mi jako ten typ kluka, co se rád zhlíží ve velkém zrcadle.“

Jenže on to udělal pouze dvakrát.

Sobota 16. ledna

Nejtrapnější den, jaký jsem zažila.

Ach, bože! Bože můj! Skoro to nejsem schopna ani napsat.

Dnes se konal slavnostní oběd při příležitosti narozenin naší Helen. Ale protože neštěstí nechodí nikdy samo, konal se v domě Billa a Penelope Dearheartových.

Bill a Penelope Nicka „strašně dlouho neviděli“. (V Helenině světě se sluší syna předvádět přátelům v pravidelných intervalech. Nechápu proč. Lesku jí rozhodně nedodá.) Z toho důvodu Helen a Penelope uspořádaly „malý narozeninový oběd“, kde zároveň proběhla kýžená předváděčka.

Dearheartovi žijí na velké farmě na konci rozbahněných kolejí od traktoru.

Stavení se říká „Fara“ a patří k němu obrovský skleník a zahrada plná levandulových keřů.

Spolehlivě se tam dostanete jenom teréňákem, a tak se moje úpící mrňavé autíčko plazilo přes výmoly jako chromý pes.

Penelope Dearheartová nás přivítala před velkými dubovými dveřmi s falešným úsměvem na tváři.

Je menší blondatou verzí naší Helen – dokonale udržovaná, načančaná a navoněná.

A stejně jako Helen dostala do vínku tenké a jakoby věčně našpulené rty, kvůli nimž působí neustále trochu naštvané.

Hlučný, bodrý a neomalený Bill opět nezklamal. Má velkou hranatou hlavu a řve smíchy nad každou blbostí.

Když nás Penelope zvala dál, přiběhli ze zahrady její dva čistokrevní greyhoundi, Seržant a Horácio.

Jsou vysocí jako poníci a měli z našeho příchodu takovou radost, že v hale převrhli lahev s voňavým fíkovým olejem a starožitné křeslo.

Nato Seržant začal spokojeně žvýkat pomuchlané číslo magazínu o bydlení. Na Horáciovi bylo vidět, že dává přednost válení v blátě.

Kdyby měli lidské obličej, tak by šilhali a spokojeně by se tlemili.

Penelope s nimi jednala jako s nezvedenými dětmi. „Kolikrát jsem vás *prosila*, abyste si tady dávali větší pozor?“

Nato vyhnala psy ven a oznámila nám, že budeme jíst v zimní zahradě: „Abychom se mohli pokochat bledým jarním sluníčkem vykukujícím skrze mračna“.

Měla jsem nervy v kýblu.

Obzvláště když jsme usedli ke stolu a Penelope nám oznámila, že sklenky na víno jsou starožitné a pocházejí z rodinného dědictví.

Daisy si hověla v sedačce na mém břiše. Vytrvale chňapala po všem kolem sebe, na co dosáhla. Čím dál jsem od ní skleničky odstrkovala, tím víc se po nich natahovala.

Natolik jsem se zabývala záchranou vzácného skla, že jsem si nevšimla, jak Daisy popadla kus sýra s modrou plísní a nacpala si ho do pusy. Vzápětí ho napůl vykašlala, napůl vyblinkala na zářivě bílý ubrus, béžový koberec a Penelopin talíř.

Honem jsem se pokoušela napravit škody a překotně jsem se omlouvala.

Penelope a Helen dotčeně špulily pusy.

Pak (PROČ si vždycky vybere ten NEJHORŠÍ MOŽNÝ MOMENT?) si Daisy s příšerně hlasitým prděním nakadila do plenkáčů. Znělo to, jako když kolem nás projede vlak.

Všichni statečně předstírali, že nic neslyší, což trapnost situace jenom podtrhlo.

Omluvila jsem se s tím, že musím Daisy přebalit. Hostitelka zbrunátněla.

„HLAVNĚ ne dole na toaletě, prosím. Právě je v rekonstrukci. Použij koupelnu v patře.“

Horní koupelna se pyšní jednou z těch volně stojících van s viktoriánskými kohoutky. Zato v ní chybí odpadkový koš na použité pleny.

Daisy brečela. Začala jsem si zoufat.

Rozhodla jsem se zastrčit plenu dole pod kočárek. Já vím, trochu nechutné, ale napadlo mě, že ji vyhodím až doma. Nato jsem se vrátila nahoru, abych si umyla ruce.

Když jsem se spolu s Daisy vrátila do zimní zahrady, oba chrti dováděli na dvoře. S něčím si hráli a báječně se bavili.

„Bille?“ zbystřila Penelope. „Co tam ti psi mají?“

Zmocnila se mě zlá předtucha a sevřel se mi žaludek.

Vtom Seržant přiběhl až k prosklené stěně s Daisyinou pokaděnou plenou v zubech.

„Podle mě našel...“ spustila Penelope.

„Vypadá to jako... posraný plenkáče,“ upřesnil bodře Bill. Potom se rozhostilo ticho.

Svět se zpomalil.

Horácio pronásledoval Seržanta a pokoušel se vytrhnout mu plenu z tlamy. Seržant ji odmítal pustit. Plenkáče se roztrhly a jejich nechutný obsah se rozstříkl na okna zimní zahrady.

Ticho se násobilo, pokud je něco takového vůbec možné.

Nad slavnostní tabulí se stahovala mračna.

Všichni zdvořile zírali do talířů, až na Helen, která mě provtávala nenávisným pohledem.

Oběd se nesl v duchu: „Ještěže nemáme hovna i na skleňkách.“

Penelope nám ve spěchu naservírovala všechny chody (salát s vlašskými ořechy a sýrem s modrou plísní, hovězí Wellington, crème brûlée). Nato oznámila, že na sýry a víno není čas, protože mají s Billem důležitou schůzku.

„Jakou?“ podivil se její muž.

„Důležitou!“ zasyčela, jako když se spustí požární hydrant.

Když jsme odcházeli, Helen mě popadla za ruku a vyštěkla: „Z téhle ostudy se NIKDY nevzpamatuju. Ne abys o ní NĚKOMU vykládala! Nikdy!“

Doma jsem zatelefonovala mámě a všechno jsem jí vylíčila. Smála se deset minut v kuse.

Potom seběhla do přízemí a vyžvanila to celému lokálu.

Neděle 17. ledna

Odpoledne Daisy usnula na pohovce. Neodvážila jsem se přestěhovat ji do kočárku – kdykoliv se předčasně probudí, je strašně protivná. Proto jsem zůstala trčet doma a nemohla jít na nákup.

Požádala jsem Nicka, aby cestou domů koupil mléko pro Daisy.

Přinesl:

Čtyři balení evropského ležáku.

Velký pytel dvakrát smažených bramborových lupínků.

Studenou obloženou mísu plnou uzenin.

Čtvrt litru odstředěného mléka.

Když jsem se ho zeptala, kde má *sunar*, tupě se na mě podíval.

„Malá ještě kravské mléko nesmí,“ vysvětlila jsem mu.

Ohradil se, že není „dětskej výživovej specialista“ a nemá ponětčí, čím se takoví precí vůbec krmí.

Potom si sedl na kanape, spořádal všechny lupínky i obsah obloženého talíře, popíjel evropský ležák a houpal Daisy na koleně.

Helen se zdržovala v kuchyni a předstírala, že pracuje na notebooku.

„Neměla bys po Nicholasovi chtít, aby chodil nakupovat,“ pokárala mě. „Dře jako mezek.“

Cha! Jediná dnešní Nickova činnost byla společný oběd s kamarádem režisérem.

Oznámila jsem Helen, že nežijeme v padesátých letech a její syn by se měl ujmout svého dílu povinností. Kvůli Daisy jsem měla celý den domácí vězení a nakupovat jsem nemohla.

„Čímž se opět potvrzuje moje oprávněná připomínka. To dítě nemá žádný režim,“ využila Helen pohotově příležitosti. „Dovolíš miminu, aby vládlo téhle domácnosti.“

„Kdepak, Helen,“ naježila jsem se. „Téhle domácnosti vládneš ty. Přestože tady ani nebydlíš.“

Právě teď kašlu na to, jestli s ní vycházím v dobrém. Pořád mi neodpustila oběd u Dearheartových.

Bože – MUSÍME SE ODSTĚHOVAT!

Úterý 19. ledna

Zázrak všech zázraků – Sadie dneska přišla na trénink.

Měla na sobě značkovou teplákovku s pruhy jako mají závodní auta a barevně sladěné brýle proti slunci.

Nejspíš doufala, že tu zastihne Alexe, protože se podivila: „Cože? Ty jsi tu sama?“

Nick si odfrkl. „Co to má být za konkurz, Sadie? O nejmíň přesvědčivého atleta? Tohle přestrojení ti nikdo nesežere.“

Sadie pohotově opáčila: „Na rozdíl od tebe mě ještě nikdo počítačovou animací nenahradil, ještěřčí chlapče.“

Nickova „velká role“ ve Star Treku byla loni přepracována. Animátoři ho pomocí počítače přeměnili na plazího vojáka a všechny jeho repliky byly vyškrtuty.

Sadie ví, jak otočit nožem v ráně.

Nick zamumlal něco o tom, že na lívance místo ksichtu taky není nikdo zvědavej.

Sadie a Nick se nenávidí. Chodili do stejné divadelní školy a odjakživa spolu soupeřili.

Vlastně jsem se s Nickem poprvé setkala na party, kam mě Sadie vytáhla. Ukázala na něho a prohlásila: „Vidíš toho pěkného kluka? Pak věz, že je to ten největší sráč na světě.“

Zatímco jsem se převlékala, Sadie vystřčila zadek a poznamenala: „Náhodou bych atletkou být mohla. Mám na to postavu. Sluší mi to, co myslíš? Mohla bych běhat věčně.“

Potom se na mě podívala a prohlásila: „Opravdu potřebuješ sportovní podprsenku.“

Cestou jsme probíraly mimina, těhotenství a takové ty věci.

Sadie zajímalo, jak si Nick vedl u porodu.

Přiznala jsem, že byl vyděšený a víceméně se pořád někde procházel, aby se lépe vypořádal s „něčím, co se týká výhradně ženských“. A po porodu mi sebral recept na prášky proti bolesti, protože si potřeboval něčím léčit kocovinu.

Sadie mínila, že se u dalšího dítěte možná polepší.

Odpověděla jsem, že další precek není v plánu. Aspoň dokud Nick nedospěje.

Uběhly jsme asi kilometr a půl, když si Sadie začala stěžovat na puchýře.

„Víš, že se taky můžeš *přetrénovat*?“ zeptala se na zpáteční cestě k bytu. „Nemá smysl se zničit před velkým dnem.“

Středa 20. ledna

Dopoledne

Další hledání vhodného bytu.

Prohlédli jsme si tři odporná doupata v East Endu.

Poslední dům byl v tak špatném stavu, že dokonce i realitní agent poznamenal: „Poněkud skličující, že?“

Snažila jsem se neztrácet optimismus a představovala jsem si, jak by stěny vypadaly v zářivých barvách. Jenže čerstvý nátěr sklepe plný vody nespraví.

Začínám si zoufat.

V tomhle bytě dál existovat nemůžeme. Vypadá to tady jako na garážovém výprodeji.

Postýlka, přebalovací pult, dětské oblečení, skákadlo, hračky, kočárek – nic z toho není zrovna skladné.

Čtvrtek 21. ledna

Zase se tu zastavil Alex, aby mě přiměl k běhání.

Nick mohl vzteky puknout, ale neměl k tomu důvod.

Ostatně Sadie je krajně nespolehlivý parťák.

Tentokrát jsme s Alexem víc klusali a míň kráčeli.

Vzali jsme to podél Temže až k Victoria Embankment.

Muž na palubě říčního parníku zahulákal: „Alex Dalton! Já žasnu! Skoč sem ke mně, chlape. Mám neuvěřitelné zprávy o Maverickovi.“

„Teď ne, Bene!“ odpověděl Alex.

Muž se zahleděl na sklenici s koktejlem. Promnul si oči a zkusil to znovu. „Přece mi nedáš košem! Jde o *Mavericka*.“

„Probereme to zítra,“ slíbil můj tréninkový partner.

„Mluví o švédském hotelovém řetězci, který přebíráme,“ vysvětlil mi Alex.

„Není to náhodou důležité?“ zpozorněla jsem. „Nechceš se vrátit?“

„Právě teď na tom nesejde,“ mávl rukou Alex.

Pátek 22. ledna

Brnkla jsem Lauře, abych se jí přeptala na Zacha, ale prý se toho moc neděje. Párkrát si vyšli a tím to zhaslo.

Hrome. Doufala jsem, že se potají zasnoubili nebo tak něco. Nekonečně by tím nakrkli Catrinu Daltonovou i Helen.

Po zhlédnutí epizody seriálu *Každou minutu se někdo narodí* jsem si uvědomila, že jsem se dosud nevzpamatovala z Daisyina narození.

Nakonec přišla na svět v pořádku, ale museli použít takové velké kovové kleště.

Před zkušeností s Daisy jsem prosazovala přirozený porod. Teď vím své.

Příroda je krutá a nelítostná a my máme sakra štěstí, že se můžeme spolehnout na tisíce opiáty a na mast na hemoroidy.

Sobota 23. ledna

Ráno se tu zastavil táta, abychom spolu probrali, jaké alkoholické nápoje budeme na svatbě podávat.

Táta sepsal podrobný seznam hostů včetně jejich nasávacích zvyklostí, spočítal, kolik budeme potřebovat sudů piva, pak opravil kapající kohoutek v koupelně a v kuchyni vyměnil prasklou žárovku. Úvahy o svatební logistice a počtu hostů (vůbec o jakýchkoliv číslech) se rovnaly noční můře.

Co se stalo s mým mozkem? Dřív jsem si suverénně pamatovala devítimístná telefonní čísla, a teď si ráno nemůžu vzpomenout, kam jsem večer dala kabelku.

Jak ženské zvládnou dvě děti? Nebo tři?

Moje spolužačka Mandy Hughesová má dokonce ČTYŘI. Taky vypadá jako zombie. Dokonce jí dělá potíže přiřadit k dítěti správné jméno. Musí je všechny vyjmenovat, než kápne na to správné.

Neděle 24. ledna

Nečekaně se tu objevila Laura a zvedla mě z pohovky.

Sebrala mi bramborové lupínky a nedovolila mi dokoukat film. Musela jsem se převléknout do tepláků. Potom mě nemilosrdně vytáhla do deště.

Teď když jsme zpátky, jsem ráda, že jsem ji poslechla. Cítím se báječně. Přímo božsky. Napadlo mě, že bych měla běhat pravidelně – i po maratonu. Nejen kvůli likvidaci přebytečných kil, ale i kvůli dobrému pocitu.

Pondělí 25. ledna

Večer jsme zase šli s Alexem běhat.

Nick zuřil.

Asi má strach, abych nevyhrála naši sázku. Slíbil, že mi koupí celou novou garderobu, když maraton dokončím (což byla jemná kritická připomínka toho, že stále nosím mateřské oblečení).

Když byla mojí sparring partnerkou nespolehlivá Sadie, okolnosti víc hrály v Nickův prospěch.

Přiznávám, že sledovat Alexe při běhu je víc než příjemné. Pohybuje se s takovou elegancí, až se zdá, že se téměř nedotýká země.

Má perfektně vysportované pevné tělo a je *tak* vysoký!

Není divu, že Nick žárlí – každá ženská, kolem které jsme proběhli, se po Alexovi otočila a zírala.

Na zpáteční cestě se dalo do deště. Vlastně lilo jako z konve.

Napřed to byl jenom ledový slejvák, ale pak se obloha protrhla a snesly se na nás přivaly vody. Proudry deště se odrážely od asfaltu a rozstříkovaly se až k našim kolenům.

Nakonec mi to přišlo k smíchu – běhat v takovém plaváku.

Než jsme dopádili k našemu domu, oba jsme se tomu smáli.

„Moje babička říkala,“ chechtala jsem se, když jsme se schovali ve vchodu, „že život není o tom vyhýbat se bouřím, ale o tančení v dešti.“

Alex mi shrnul z obličeje mokré vlasy.

Líbilo se mi, jak se na mě dívá. Skoro až příliš vlídně.

Hlesla jsem, že už musím jít nahoru. „Dobrou noc, Juliette,“ nechal se slyšet. „A nezapomeň se převléknout z toho mokrého oblečení.“

Když jsem vcházela do bytu, přímo jsem zářila. Poprvé mě napadlo, že bych mohla maraton zvládnout.

Úterý 26. ledna

Dnes jsme šly s Altheou a malým Wolfgangem do Regent's parku.

Wolfgangovi je jedenáct měsíců, ale vypadá o hodně starší. Z pusy mu trčí jeden přední zub a má takovou sílu, že hravě přelomí vejplů balíček dvaceti plastových míchadélek na kafe.

Altheu mám ráda. Je to ta nejpohodovější matka, jakou znám. Málokterá z nich vozí svého jedináčka na mopedu.

Althea bydlí v obrovském nepřehledném viktoriánském domě v Bethnal Green. Má velkou historickou hodnotu, ale vás to ani nenapadne, protože Althea jej svérázně vyzdobila ve svém osobitém „školkovém funkcionalistickém stylu“.

Všechny původní krby nastříkala neonovou barvou ve spreji. Jednu ze stěn v kuchyni pobila prázdnými plechovkami od barvy a doplnila je krabičkami na vejce nasprejovány na stříbrno. Po celém bytě jsou otisky Wolfgangových dlaní.

Dnes se přihnala v koženém kabátu lemovaném kožešinou, slunečních brýlích, které proslavila Jackie O., a v jasně červených kovbojských botách. Kudrnaté cikánské vlasy si stáhla zářivě žlutou stužkou.

Althea se směje nakažlivě a tak pronikavě, až praskají skleničky. Vyráží ze sebe nepřetržitý proud *cha cha cha cha* a cení přitom zuby.

Z určitých úhlů vypadá *trochu* jako žába – ale pěkná! Temperamentní.

Wolfganga narvala do mrňavého modrého pánského obleku. Bůhví, kde ho sehnala. Wolfgang mi díky tomu nepříjemně připomínal mladého sociopatického gangstera Pinkieho Browna, „černého chlapce“ ze stejnojmenného filmu, obzvlášť když shazoval děti z kolotoče.

Když jedno z batolat kousl, Althea se zasmála a poznamenala: „Vidíš ho? Náramně dobře se baví.“

Nejspíš ano, protože když se ho pokusila posadit do sedačky, chytil se kolotoče a odmítal se pustit. Nedokázaly jsme ho odtrhnout. Nakonec se Althee podařilo nalákat ho na sušené hovězí.

Zmínila jsem se, že držím dietu, ale kamarádka mě odbyla s tím, že diety jsou sexistický přežitek.

„Vždyť jsi nosila bídnou čtyřicítku,“ vyštěkla na mě. „Teď máš mizernou čtyřiačtyřicítku. Já vážím mnohem víc a *kašlu* na to. Vesmír nás stvořil dokonale, tak se s tím smíř.“

Oznámila jsem jí, že mě Nick konečně požádal o ruku.

„Mám si z toho snad sednout na prdel?“ podivila se Althea. „Copak on je nějaká výhra? Už si našel slušnou práci? Ten by se měl plazit po rozbitém skle, aby si směl vzít holku, jako jsi ty.“

Probírali jsme roztržku, kterou jsem s Nickem měla na Nový rok. Zeptala jsem se Althey, jestli bych se podle ní měla něčeho bát.

„Znepokojuje tě, že vyžahl šest plechovek piva za dvě hodiny?“

„Ne,“ přiznala jsem poctivě. „Vadí mi, že se nedokážeme shodnout na tom, kde budeme bydlet.“

„Každý jste jiný,“ mínila Althea, „proto budete usilovat o rozdílné věci.“

„Protiklady se prý přitahují,“ bránila jsem se.

„Hmm,“ broukla Althea.

Středa 27. ledna

Ráno mi máma přišla pomoci s Daisy.

Přinesla mi pár věcí z velkoobchodu, kde nakupuje pro svoji hospodu. Její taška obsahovala:

2 000 pytlíků čaje.

Pět litrů saponátu na nádobí.

Citronový dort s cedulí „*padesát porcí*“.

Dort se nevešel do ledničky, proto z něj máma pro každou z nás odřízla velký kus – „k svačině“. Zbytek rozkrájela

a zaplnila jím všechny přihrádky chladničky plus polovinu mrazáku.

Potom mi ukázala, jak vyčistit toaletu pomocí osvědčené techniky ve stylu „svědomitá hospodyňka“ – polila mísu bělidlem (spotřebovala půlku lahve) a pak ji opláchla sprchou. Vyhazovala Daisy do vzduchu a prozpěvovala si přitom provařený diskotékový hit „YMCA“, doprovázený typickými pohyby, kdy se pažemi napodobují jednotlivá písmena.

Jejího tanečního vystoupení si všimlo několik chodců, kteří ji zahlédli za velkým oknem, ale mámě je fuk, co si o ní lidi myslí. Kdyby jí záleželo na tom, jaký dojem udělá na ostatní, nikdy by si neoblékla tričko se vzorem leoparda a kalhoty se zebřím potiskem.

Po obědě musela odejít. Měla namířeno do Camdenu, aby si koupila neonově růžové boa. Spolu s kamarádkami se chce vyšňořit po vzoru sedmdesátých let a vyrazit na muzikál *Mamma Mia*.

Nemůže se dočkat. Na internetu si už objednala stříbrné boty na platformě.

Čtvrtek 28. ledna

Kvůli přípravě svatby jsem byla nucena jít k Helen a Henrymu.

Nenávidím jejich dům.

Žijí v moderní střežené rezidenční čtvrti pro lidi, kteří se domnívají, že jsou moc dobří na to, aby se stýkali se zbytkem města.

Henryho mám celkem ráda a nikdy nepochopím, jak mohl skončit s osobou, jako je Helen. Možná proto, že je štíhlá a na svůj věk vypadá dobře. Zaslepila ho tím natolik, že dočista přehlédl, jaká je harpyje.

Henry, majitel lisovny plastů (která vyrábí držáky na toaletní papír, ale Helen tvrdí, že jsou to součástky do letadel), je typický vysmátý podnikatel, který tak trochu připomíná ropuchu.

Helen ho neustále komanduje.

„Zastrč si tu košili, miláčku! Proboha, vždyť skutečně vypadáš jako šofér nákladáku. Odporně zaváníš, zlato! Běž si dát sprchu.“

Henry ji snaživě obíhá v kruzích a pokouší se jí zavděčit, což ale není možné.

Moc se spolu nevidají, protože Helen je u nás pečená vařená. Dobrou polovinu týdne u nás dokonce večeří – vestoje se cpe nějakým příšerným rybím salátem u snídaňového baru.

Sestavila seznam šestatřiceti naléhavých věcí, které se mnou musí před svatbou probrat.

Barvy, výslužky, bla bla bla.

Zvěstovala jsem jí, že zapomněla na bod číslo 37 – hled' si svého!

Pátek 29. ledna

Našla jsem nejlepší televizní pořad všech dob!

Jmenuje se *Podvodníci*. Skrytá kamera natočí nevěru a štáb potom partnery konfrontuje.

Když Nick zjistil, na co se dívám, začal šilet. Kritizoval můj bídný televizní vkus.

Myslím, že má špatnou náladu, protože herecká asociace zítra pořádá večírek a on mi slíbil, že mě vezme s sebou.

Nerad mě bere na akce, které mají něco společného s herectvím, protože jsem příliš upřímná.

Když se ostatní herci Nicka ptají, na čem zrovna dělá, odpovídá, že zvažuje zajímavou nabídku na seriál. Já po pravdě přiznám, že na ulici rozdává lidem letáky, převlečený za skrojek kořeněné brambory.

Zatímco si můj drahoušek pinzetou vytrhával obočí a chlupy z nosu, naléhavě mi kladl na srdce, abych na večírku nikomu neukazovala fotky naší malé.

Zeptala jsem se proč.

„Protože chci, aby mě ostatní vnímali jako kluka, kterému je něco přes dvacet,“ odsekl. „Role fotříka přidává chlapovi dobrých deset let.“

„Dobře,“ ucedila jsem. „Nebudu ukazovat fotky – pokud ty nebudeš nosit v místnosti sluneční brýle.“

Teatrálně si povzdechl. „Kolikrát ti mám vysvětlovat, že ty brejle podtrhují můj *styl*? A když o tom mluvíme – nemáš náhodou něco, co vypadá míň maminkovsky?“

Krucipísek! Taková drzost! Skoro deset měsíců jsem nosila jeho dítě a potom prošla peklem zvaným porod.

Zařvala jsem, že *jsem* matka a *maminkovský* vzhled k tomu tak nějak patří.

„Fajn, oukej,“ zadrmolil. „Zapomeň na to. Jenom jsem tě chtěl ušetřit trapasu.“

Zatracený Nick! Chlapi to mají na světě lehčí. Stanou se otcí, ale po fyzické stránce to s nimi nic neudělá. Zato ženy přes noc zestárnou o deset let.

Občas se letmo zahlédnu v zrcadle a hrkne ve mně. Spatřím v něm totiž svoji matku.

Sobota 30. ledna

Narvat se do úzkých šedých džín, které jsem nosila před těhotenstvím, se ukázalo jako nešťastný nápad.

Nemohla jsem se ohnout, aniž bych vydávala podivné skřípavé zvuky. Když jsem líbala Daisy na rozloučenou, dokonce jsem si při tom „tútla“.

Džíny jsem zapnula jen pomocí gumičky provléknuté knoflíkovou dírkou. Ale s vysokými podpatky jsem vypadala dobře.

Nick si toho bohužel nevšiml.

„Proč chodíš jako robot?“ podivil se.

Zatímco jsem se připravovala, Daisy se nějak podařilo zmocnit toaletního papíru. Bůhví, jak se jí to povedlo – veškeré vybavení koupelny jsem dávno přestěhovala do výše očí. Naučila jsem se důsledně vrstvit: na osobní váze trůní odpadkový koš a na něm záchodová štětka.

Nemám ponětí, jestli Daisy nějaký toaleták spolkla, ale rozhodně ho žvýkala.

Začala jsem panikařit. Neucpe jí papír střeva?

Zavolala jsem mámě.

„Toaletní papír?“ zasmála se. „Ty jsi žvýkala tátovy háčky na ryby, a jak vidíš, vůbec ti to neublížilo.“

Zeptala jsem se mámy, co si myslí o tom, že Helen bude Daisy hlídat.

Máma na to: „Dokud bude malá spát, tak je jedno, kdo u ní dřepí.“

„Ale pokud se probudí...“

„Neprobudí se,“ uklidňovala mě máma.

Stejně se mi nelíbilo nechávat svoji holčičku v péči Helen. Připomíná mi únoskyni dětí z jednoho starého rodinného filmu.

Večírek nestál za nic. Muži na sebe bodře hulákali, ženy afektovaně svíraly v prstech sklenky na šampaňské a nepokrytě se obdivovaly v naleštěných oknech.

Zrovna když jsem se vracela z toalet, vrazila jsem do Sadie. Občas na některou z akcí herecké asociace zavítá, ale netušila jsem, že se tu dnes ukáže.

„Proč jsi mě nevarovala, že tu s Nickem budete?“ zasyčela. „Kdybych věděla, že tu pobíhá ještěřčí chlapec v černých brýlích, ani bych sem nepáchla. Prokristapána! Ty máš na sobě *džíny. Proč?*“

Sama pro tuto příležitost zvolila dlouhé plesové šaty v barvě paví modři a v ruce držela karnevalovou masku zdobenou peřím.

Vtom mi zatrylkoval mobil. Helen. Prý se mám okamžitě vrátit domů.

Na pozadí kvílela Daisy jako požární siréna.

V tu chvíli jako by mi vyrvali srdce z těla.

Moje holčička! Moje malá holčička!

Vykřikla jsem, že musím *okamžitě* domů.

Sadie se zatvářila soucitně. „Osidla mateřství. Ale jak si Nick utře zadek, když budeš pryč?“

Nick se jako duch zjevil za jejimi zády a prohlásil: „Když už je řeč o zadcích, Tony Rice musel ten tvůj prohnat Photo-

shopem, když tě fotil pro *Elle*. Povídal, že to byla první uhrovitá prdel, kterou kdy viděl.“

„Řekla jsem svému agentovi, že je to DŮVĚRNÉ!“ zařvala Sadie.

Skočila jsem do metra, přešla celý Londýn a vřítla jsem se do bytu jako šílená.

Při zběsilé cestě domů mi rupla gumička jisticí kalhoty.

Asi jsem nevypadala nejlíp, protože se Helen zděsila: „Kristepane!“

Chudinka Daisy byla v obličejí celá rudá a mohla se uječet.

Sotva mě uviděla, natáhla ke mně ručičky. Přivinula jsem ji ke svému rameni a ona okamžitě usnula.

„Kdyby to dítě mělo pevný denní režim, nic takového by se nestalo,“ poučila mě Nickova matka.

„Běž se vycpat, Helen,“ odsekla jsem.

Potom jsem se dala do breku. Nechápu proč.

Neděle 31. ledna

Od Nicka jsem dostala pořádný sprdunk za to, že jsem hruhá na jeho matku.

Ten chlap je takový pokrytec! Helen vyložené podlézá.

Snažila jsem se mu vysvětlit, co se stalo, ale on mě neposlouchal. Pořád si mlel svoji: jaké máme štěstí a jak bychom měli být jeho mámě vděční za všechno, co pro nás dělá.

Zhluboka jsem se nadechla...

... a zařvala jsem, že chci svůj vlastní byt. Připomněla jsem mu, že bychom neměli spoléhat na matčinu dobročinnost.

Opět jsem slyšela tu samou písničku. Však se brzy dočkám. Nick brzy prorazí. Být hercem je STRAŠNĚ těžké. Bla bla bla!

Zatímco jsme se štekali, objevil se u nás Alex s tím, abych si šla zaběhat.

„Skutečně dospělý přístup, Juliette,“ vyčetl mi Nick. „Vždyť ty doslova a do písmene utíkáš s jiným mužem ve chvíli, kdy se pokoušíme nalézt schůdné řešení naší situace.“

Na rovinu – toužila jsem vypadnout z bytu a být ve společnosti někoho, kdo není herec a nedělá ze všeho obrovské drama.

Alex vycítil, že se něco děje, protože se zeptal: „Špatný den?“

Přiznala jsem, že jsme se s Nickem pohádali.

Alex chtěl vědět, jestli na mě leze předsvatební neuróza.

Odpověděla jsem, že ne. Na svatbu se naopak těším. Začneme s čistým štítem. Bude to nový začátek.

„Takže romantický sentiment,“ poznamenal Alex. „A já si myslel, že se vdáváš z čisté lásky.“

„Já Nicka miluju,“ bránila jsem se.

„Já vím,“ přikývl Alex. „Jenom nechápu proč.“

Pondělí 1. února

Daisy se prořezávají zoubky.

Vím, že je to brzy, ale malá vykazuje všechny příznaky.

Slintá a je mrzutá.

Podle knížky to trvá celé měsíce. *Měsíce?*

Máma prohlásila, že si nemám dělat starosti, protože až malé narostou zuby, objeví se jiný problém, se kterým se budu potýkat. Abych se měla na co těšit, dokonce mi možné hrozby sepsala:

Separáční úzkost.

Noční děsy.

Stoličky (pak budu s nostalgií vzpomínat na „obyčejné“ zoubky).

Otvírání šuplat.

Lezení po schodech.

Svlékání znečištěných plenkových kalhot a jejich rozhazování po místnosti.

Nato dodala: „Hlavně počítej s tím, že děti tě mohou trápit, i když vyrostou. Můžeš mít dceru jako je Brandi, která si v šestnácti pořídí mimino. Potom je budeš mít na krku pořád.“